

med megen Sindrighed har udtænkt, tiltaler saaledes ikke blot af Hensyn til Billigheden, men ogsaa til Retfærdigheden, og det vil endvidere bevirke et Gode, som jeg troer er af ikke liden Vigtighed, det nemlig, at Indquar- teringen vil gaae over fra at være en Natu- rallydelse, som paahviler de forskjellige Byg- ningsseiere i Kjøbstæderne, til at blive Gjen- stand for en Næringsvei, idet det vil lede til, at Indquar teringen vil kunne overtages af dem, der ville interessere sig derfor, ligesom det ogsaa forekommer mig, at, naar Indquar- teringen bliver bortliciteret, vil det bevirke, at Indquar teringen for de Militaire vil blive meget bedre, imedens de nu paa mange Steder maae tage til Takke med Localer, som de, ef- ter min Overbeviisning, paa ingen Maade burde tage til Takke med. Skulde man ikke kunne gjøre nogen Forandring i det bestaaende Skatteforhold, fordi man skulde have bestemt det ved Skatteligningsagen, saa maa jeg finde det i høi Grad beklageligt. Min ærede Side- mand (Simony) siger vel: „Jo, vistnok maa man kunne gjøre Forandring i det bestaaende Skatteforhold imellem Kjøbstæderne og Landet, jo vel maa man kunne lade Skatten gaae over fra et Sted til et andet; men man maa gjøre det paa eengang, ikke efterhaanden“. Jeg frygter for, at, naar man vilde arbejde paa, saaledes at regulere hele Forholdet paa een- gang, vilde man meget vanskeligt komme til Maalet. Det forekommer mig, at det, der er det Klogeste, det Retfærdigste og det Billigste, er, at tage det efterhaanden, saaledes som Tid, Leilighed og Omstændigheder tilbyde sig. Han har fremdeles sagt, at Udgifterne til Indquar- teringen ere flegne, og at de rimeligviis ogsaa fremdeles vilde stige. Udgifterne ere vistnok flegne i de senere Aar før Krigen; men man maa erindre, at det var en Følge af de særde- les heldige Forhold, hvori Landet i det Hele taget var, at Priserne stige paa Kjøbstæde- dommene, som ogsaa paa Landeindommene og paa Livets første Fornødenheder, og deraf var det ogsaa en naturlig Følge, at Omkostning-erne maatte stige ved Indquar teringen. Men det var forresten ingen Ulykke, om der foregik en saadan Stigning i den følgende Tid. Smid- lertid frygter jeg for, at den ikke vil finde

Sted; det er rimeligt, at Indquar teringen forsaavidt i denne Retning vil blive endogsaa billigere, idet navnlig Kjøbstædeindommene ere faldne i Pris, og det ikke saa lidet (Ja!). Det er, hvad jeg havde at sige.

Koster: Naar jeg tillader mig at tage Ordet, for at anbefale den Paragraph, som er foreslaaet forandret af Udvalget til Thinget, saa vilde jeg ønske, at Sagen igrunder dreiede sig om noget Mere (Ja!) end de faae Tustn- der, 4 eller 5000 Rbd., som her er Spørgs- maal om. Jeg vilde da kunne være bekjendt at henvende mig til de Mænd, som tage Sa- gen fra det kjøbenhavnske Standpunkt, og bede dem erindre, at Kjøbenhavn har løskjøbt sig fra alle Byrder i Anledning af den ordinære Indquar tering for den ringe Sum af 35,000 Rbd. Jeg vilde da ogsaa henvende mig til de ærede Herrer, hvis Opmærksomhed og Sym- pathie dog maaskee er mere stemt i Kjøbstæde- nes Interesse, og som repræsentere Landdistric- terne, og erindre om, at Skattesammendrag- ningsloven slog en Streg over det Krav, som grundede sig paa Forordningen 15de Septbr. 1832, og den Deel af Landskatten, som mid- lertidigt var estergiven efter Forordningen 23de Januar 1823. Det vilde være en tilstrækkelig Grund, troer jeg, til, at man kunde ogsaa indrømme Kjøbstæderne et ringere Soulagement, som den her omhandlede Paragraph gjør For- dring paa; men jeg troer ikke, jeg behøver at tage Hensyn til disse Sager, thi det forekom- mer mig at ligge nærmere at imødegaae det, som af min ærede Sidemand til Venstre (Simony) blev erindret, idet han sagde, at Skatteligningslo- vens Princip vilde blive forrykket ved et saa- dant Forslag, som af os er fremsat. Det fo- rekommer mig, at Skatteligningsloven ikke be- rører dette Moment, men kun i sine Motiver indeholdt, at de omhandlede Kjøbstæders frem- tidige Bidrag vilde blive anvendt til fuldt at erstatte Kjøbstædernes Udgifter for visse Gjen- stande, og i Forbindelse dermed til at godtg-øre det Øvrige i Genhold til Forordningen 15de November 1816; men derved indeholdes aldeles ingen Bestemmelse om, at Taxten, hvis Størrelse der her er Spørgsmaal om, skal være bestandigt gældende og varig. Der tages Hensyn til de Gjenstande, som skulde have Er-